

Predikan av Jenny Arnerlöf – Tredje advent 2020

För tio år sedan var jag i min hemstat Virginia under en vecka i augusti. Min syster hade just fått barn, och jag åkte dit för att fira underverket och hjälpa till lite. Bland annat var jag min systers chaufför eftersom hon hade fått ett tillfälligt körförbud av sin läkare. Min bror Gordon som bor i Chicago området kunde inte vara med under veckan, men kom min sista helg där. Han väntades komma kring lunchtid på torsdag, så min syster och jag bestämde oss för att åka in till stan på morgonen för att göra några ärenden och hinna hem före min broder Gordons ankomst.

Vi stannade först vid återvinningsstationen. Min syster hoppade ur bilen för att ta hand om sorteringen, medan jag satt kvar i bilen med luftkonditionering igång för bebisen (Virginia är i augusti mycket varmt och har hög luftfuktighet). En annan bil körde in, och jag såg en man kliva ur den och gå med raska steg mot min syster. Hans hastiga rörelser oroade mig, så jag vände mig om och tittade på henne för att se om jag behövde gå ur bilen och gripa in.

När jag såg hennes ansikte bryta ut i ett leende, tänkte jag: "Åh vad bra. Det är någon Holly känner". Så tittade jag på mannen igen för att se om det var någon jag kände. När han tog av sig sina solglasögon såg jag – som ni anar – att det var min bror. Mina egna farhågor och förväntningar var ett hinder för min förmåga att se och förstå vad som egentligen hände. Det är inte alltid som mina förväntningar gör mig redo att förstå vad som sker.

När vi möter Johannes Döpare i dagens bibeltext, brottades han med gapet mellan sina förväntningar på Jesus och Jesus i verkligheten.

Johannes Döparen var unik i det att han var både uppfyllelsen av en profetia och själv en profet. Enligt de sista verserna i Gamla testamentets sista bok från profeten Malaki skulle Gud sända Elia, Israels första profet,

tillbaka till Israel för att förbereda folket för den stora och fruktansvärda dagen när Messias kommer.

Johannes klädsel bestod av en kamelhårtunika och läderbälte. Hans utstrålning och plötsliga framträdande signalerade att han var den som skulle komma likt Elia och bana vägen för Guds Messias. Enligt profetian skulle den dagen bli en stor och fruktansvärd dag då Gud förintar ondskan.

Om Jesus var den Messias som Johannes trodde och förkunnade att han var, varför satt han i fängelset? Han hade format hela sitt liv kring uppdraget att helhjärtat peka på Jesus som världens hopp. Och det hade han gjort väl, som Jesus själv bekräftade.

Men hans egen situation kunde knappast ha sett sämre ut. Han satt orättvist fängslad, och kände hoten från en korrupt kung. Det är inte svårt att förstå att Johannes brottades med tvivel och oro.

Jesus förstod hur svårt det kan vara att begripa sig på det Jesus gör och säger. Slutet av hans svar till Johannes indikerar det. Jesus säger att "välsignad är den som inte snubblar över mig."

Att de sjuka botas och de fattiga fick höra goda nyheter var helt i linje med profetian i Jesajas bok, men den sista delen av profetian stod kvar att uppfylla. Fortfarande regerade tyrannerna, och de hänsynslösa är synnerligen aktiva.

Jesus hade inte utplånat de ondsinnade som var lögnaktiga och svekfulla mot oskyldiga. Johannes visste av egen erfarenhet att hela profetian hos Jesaja inte hade gått i uppfyllelse. Han satt orättvist fängslad eftersom han vågade säga obekväma sanningar både om och till makten.

Johannes är en förebild för oss i flera avseenden. Låt oss stanna upp en stund och se närmare på detta. Från Johannes kan vi lära oss hur viktigt det

är att kunna ta ett steg åt sidan för att inte svepas bort av en tidsanda som inte bryr sig om de svaga och förkrossade.

Johannes Döparen kan också lära oss om sann storhet. Det stora är när våra liv vittnar om och pekar mot Kristus, livets källa. Genom sin storhet på den punkten kom stora folkskaror till Johannes ute i öknen. Maktkampen i USA om Vita Huset visar vilket under det är att Johannes förmådde säga: "Han ska bli större och jag mindre". Sann storhet är alltså att ge bort sin makt till Kristus.

Det finns även en tredje, och i dagsläget kanske ännu viktigare lärdom som Johannes kan ge oss idag. Det handlar om vad vi skall göra när vi upplever Guds frånvaro; i synnerhet erfarenheter av Guds frånvaro när vi har det svårt.

I dagens evangelium vågade Johannes visa sitt tvivel genom att fråga Jesus: "Är du den som jag trodde att du är?" Gud tål vårt sökande och vårt tvivel; Det är ett av flera sätt på vilka vår tillit till Gud växer.

Jesus svar till Johannes präglas av visdom och ömhet. Han lyfte fram frukterna av sin egen verksamhet som bestyrkte sin identitet. Och han bekräftade Johannes storhet och unik ställning i världshistorien. Johannes avslutade det gamla förbundets tid och välkomnade den nya, som är himmelrikets tid. Han fick inte se Kristus fulla härlighet som vi andra som hör till himmelrikets tid, men han anade den.

Till det yttre blev Johannes döparens liv inte särskilt framgångsrikt; han avrättades genom halshuggning. Kanske inte det muntraste budskapet att höra på 3:e advent. Men när vi talar om Johannes döparen vore det alldeles fel att inte vara uppriktig. Och när vi förbereder oss för julfirandet, är det viktigt att vi har klart för oss vilket mörker som världens ljus valde att föddas in i. Annars försvinner julens mysterium för oss.

Likt Johannes i sitt fängelse sitter vi numera isolerade från varandra, medan ett lömskt virus skördar liv världen över. Många tvivlar på Guds godhet och närvaro. Kanske även på Guds existens. Jesus svar till Johannes betyder för oss att Jesus delar vår känsla av övergivenhet. Han förstår att förväntningar ofta gör det ännu svårare att se och förstå Guds fördolda närvaro i världen. Gud beter sig inte enligt våra förväntningar. Guds mål är inte att uppfylla dina och mina förväntningar. Guds plan är att rädda världen och leda allt till ett gott slut. Och i förverkligandet av den planen vill Gud samarbeta med oss.

Jesus svar till Johannes andas solidaritet. Det ger oss en hint om att vårt uppdrag i världen är att stå nära till alla som drabbas av orättvisa och förtryck och att visa omsorg om alla som lider. Lidande i denna värld är inte ett tecken på Guds dom eller frånvaro. Det är en synlig kallelse till Kristi kyrka att vara närvarande som Guds ambassadörer. Att hjälpa där vi kan, att stanna kvar och dela de lidandes klagan när det inte finns hjälp att ge. Det är vår kallelse. Jesus hjälper oss att genomskåda de förväntningar vi har som hindrar oss från att göra det vi kan göra.

Det finns bara ett enda skarpt ord från Jesus i dagens bibeltext. Och de orden riktas till människor som höll avstånd till både honom och Johannes Döparen. Jesus avslöjar deras dubbelhet när de å ena sidan avfärdar Johannes för hans radikala budskap och samtidigt avfärdade de Jesus för hans generösa budskap.

Folket hade i Johannes och Jesus två profeter med helt olika karaktär men de pekade tillsammans med hela handen till samma Gud. Om de inte kunde acceptera den ena, borde de väl ha kunnat acceptera den andra. Men Jesus menar att man inte ville låta sig påverkas av någon av dem. De kom alltid med en ursäkt för att inte vara engagerade, de hade alltid argument för att

inte behöva bli delaktiga i den vision för världen som Jesus och Johannes hade.

När vi frestas tro att det är säkrare att vara åskådare än deltagare, ber Jesus oss att tänka om, att vända om, så att vi gör vad vi kan för att bana vägen för hans ljus i en mörk värld. Det är deltagandet i Guds rike, Guds nya världsordning, som räknas.

Den glada nyheten till oss här idag är att en människans storhet mäts inte efter världsliga mått. Sann storhet finns i ett helhjärtat deltagande i det Gud gör för att förvandla världen till ett himmelrike. Amen.